

Predmet C-120/24

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

15. veljače 2024.

Sud koji je uputio zahtjev:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

14. veljače 2024.

Tužitelj u prvostupanjskom postupku i žalitelj:

„Unigames” UAB

Tuženik u prvostupanjskom postupku i druga stranka u žalbenom postupku:

Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[omissis]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Vrhovni upravni sud Litve)

RJEŠENJE

14. veljače 2024.

[omissis]

Prošireno vijeće Vrhovnog upravnog suda Litve [omissis] [sastav suda] [omissis] ispitalo je na sjednici suda u okviru pisanog žalbenog postupka upravni predmet u kojem je žalitelj, društvo s ograničenom odgovornošću Unigames, podnio žalbu protiv presude Vilniaus apygardos administracinis teismasa (Okružni upravni sud u Vilniusu, Litva) od 10. kolovoza 2022. u upravnom predmetu povodom tužbe koju je žalitelj [omissis] podnio protiv tuženika, Lošimų priežiūros tarnyba prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Tijelo za nadzor igara na sreću pri Ministarstvu financija Republike Litve), kojom se traži poništavanje rješenja.

Prošireno vijeće

utvrdilo je sljedeće:

I.

- 1 Ovaj se postupak odnosi na spor između žalitelja, društva s ograničenom odgovornošću Unigames, kojemu je izdana dozvola br. 0118 za priređivanje igara na sreću s automatima kategorije B (u daljnjem tekstu: žalitelj), i druge stranke u žalbenom postupku, Nadzornog tijela za igre na sreću pri Ministarstvu financija Republike Litve (u daljnjem tekstu: druga stranka u žalbenom postupku ili Nadzorno tijelo) u vezi s Tarnybosom direktoriaus 2022 m. gegužės 19 d. įsakymas Nr. DIE-314 „Dėl atlikto UAB „Unigames“ neplaninio specialiojo patikrinimo pagal 2021 m. spalio 14 d. pavedimą patikrinti Nr. PT-36-(7.3) ” (Rješenje br. DIE-314 ravnatelja Nadzornog tijela od 19. svibnja 2021. o posebnom neplaniranom nadzoru nad društvom „Unigames” UAB koji je proveden na temelju Naloga za nadzor br. PT-36-(7.3) od 14. listopada 2021. (u daljnjem tekstu: Nalog).

Pravni okvir / pravo Unije

- 2 Članak 5. stavak 1. Direktive (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva (kodificirani tekst) (u daljnjem tekstu: Direktiva 2015/1535) glasi:

„1. Pridržavajući se članka 7., države članice Komisiji bez odlaganja dostavljaju sve nacрте tehničkih propisa, osim ako se njima u cijelosti prenosi tekst međunarodne ili europske norme, u kom su slučaju dovoljne informacije o toj normi; one Komisiji istodobno dostavljaju obrazloženje u kojemu navode razloge za donošenje tehničkog propisa, ako ti razlozi već nisu pojašnjeni u nacrtu.

Države članice, tamo gdje je to primjereno i ako to nisu prije učinile, istodobno dostavljaju Komisiji i tekst osnovnih zakonodavnih odnosno regulatornih odredaba koje se prvenstveno i izravno tiču dotičnih propisa, ako je poznavanje tog teksta potrebno za ocjenu implikacija nacрта tehničkog propisa.

Država članica Komisiji ponovno dostavlja nacrt tehničkih propisa u skladu s gore navedenim uvjetima iz prvog i drugog podstavka ovog stavka svaki put kada unese izmjene kojima se značajno mijenja njegov opseg ili skraćuje prvobitni raspored provedbe odnosno utvrđuju dodatne specifikacije i zahtjevi ili postojeće specifikacije i zahtjevi čine restriktivnijima.

[...]”

- 3 U članku 1. stavku 1. točki (b) Direktive 2015/1535 „usluga” se definira kao „svaka usluga informacijskog društva, to jest svaka usluga koja se obično pruža uz naknadu, na daljinu,

elektroničkim sredstvima te na osobni zahtjev primatelja usluga.

Za potrebe ove definicije:

- i. „na daljinu” znači da se usluga pruža bez da su strane istodobne prisutne,
- ii. „elektroničkim sredstvima” znači da se usluga na početku šalje i prima na određitu pomoću elektroničke opreme za obradu (uključujući digitalnu kompresiju) i pohranu podataka te u potpunosti šalje, prenosi i prima telegrafski, radio vezom, optičkim sredstvima ili ostalim elektromagnetskim sredstvima,
- iii. „na osobni zahtjev primatelja usluga” znači da se usluga pruža prijenosom podataka na osobni zahtjev.

Indikativna lista usluga koje ova definicija ne obuhvaća nalazi se u Prilogu I.’’

- 4 U članku 1. stavku 1. točki (e) Direktive 2015/1535 stoji da „propis o uslugama” znači „zahtjev opće naravi koji se odnosi na uspostavljanje i obavljanje uslužnih djelatnosti u okviru značenja iz točke (b), posebno odredbi koje se odnose na pružatelja usluga, usluge i primatelja usluga, isključujući sva pravila koja nisu izričito usmjerena na usluge definirane u toj točki.

Za potrebe ove definicije:

- i. smatra se da se neki propis izričito odnosi na usluge informacijskog društva kada je, s obzirom na njegovo obrazloženje i praktični dio, specifičan cilj i svrha svih ili nekih njegovih pojedinačnih odredbi regulirati takve usluge na eksplicitan i ciljani način;
- ii. neće se smatrati da je neki propis izričito usmjeren na usluge informacijskog društva ako na te usluge utječe samo posredno i usputno’’.
 - 5 U članku 1. stavku 1. točki (f) Direktive 2015/1535 „tehnički propis” definira se kao „tehničke specifikacije i ostali zahtjevi ili propisi koji se odnose na usluge, uključujući odgovarajuće administrativne odredbe pridržavanje kojih je obvezno, *de jure* ili *de facto*, kada je riječ o stavljanju na tržište, pružanju neke usluge, poslovnom nastanu nekog operatera usluga ili korištenju u nekoj državi članici ili najvećem dijelu iste, kao i zakonima i drugim propisima država članica, osim onih navedenih u članku 7. koji zabranjuju proizvodnju, uvoz, marketing ili korištenje nekog proizvoda ili zabranjuju pružanje ili korištenje neke usluge ili poslovni nastan kao operatera usluga.

De facto tehnički propisi uključuju:

- i. zakone i ostale propise neke države članice koji se odnose na tehničke specifikacije ili ostale zahtjeve ili propise o uslugama ili na profesionalne kodekse ili kodekse prakse koji se sa svoje strane odnose na tehničke specifikacije ili druge

zahtjeve ili propise o uslugama, pridržavanje kojih ostavlja dojam usklađenosti s obvezama što ih nameću gore spomenuti zakoni i drugi propisi;

ii. dobrovoljne sporazume u kojima je ugovorna stranka neko državno tijelo, a koji u općem interesu osiguravaju poštovanje tehničkih specifikacija ili drugih zahtjeva ili propisa koji se odnose na usluge, uz izuzeće specifikacija iz natječaja za javne nabave;

iii. tehničke specifikacije ili druge zahtjeve ili pravila o uslugama povezane s fiskalnim ili financijskim mjerama koje utječu na potrošnju proizvoda ili usluga kroz poticanje pridržavanja takvih tehničkih specifikacija ili drugih zahtjeva ili propisa o uslugama; nisu uključene tehničke specifikacije ili drugi zahtjevi ili propisi o uslugama povezani s nacionalnim sustavima socijalnog osiguranja.

Ovo uključuje tehničke propise koje nameću službe imenovane od strane država članica, a koji se nalaze na popisu uspostavljenom i ažuriranom prema potrebi od strane Komisije u okviru Odbora spomenutog u članku 2.

Isti postupak koristi se također za izmjenu te liste”.

Pravna osnova / Nacionalno pravo

6 Članak 10. stavak 19. Lietuvos Respublikos azartinių lošimų įstatymasa (Zakon Republike Litve o igrama na sreću) (u verziji Zakona br. XIV-337 od 20. svibnja 2021., koja je relevantna u ovom upravnom predmetu; u daljnjem tekstu: Zakon o igrama na sreću) glasi: „U Republici Litvi zabranjeno je poticati sudjelovanje u igrama na sreću širenjem informacija ili uvjeravanjem u bilo kojem obliku i bilo kojim sredstvima, uključujući posebna događanja, probne igre, promocije, popuste, darove i slične poticaje, koje priređuje sam priređivač igara na sreću, s ciljem poticanja sudjelovanja u igrama na sreću ili igrama na sreću na daljinu.”

7 U članku 10. stavku 19. Zakona o igrama na sreću, u verziji koja je bila na snazi do izmjene uvedene Zakonom od 20. svibnja 2021. (u verziji Zakona br. XII-1734 od 21. svibnja 2015.), bilo je navedeno da je „u Republici Litvi zabranjeno poticati sudjelovanje u igrama na sreću na sljedeće načine:

(1) dodjelom igraču prava na primanje darova od priređivača igara na sreću odmah ili u određenom razdoblju nakon sudjelovanja u igri na sreću,

(2) priređivanjem igara ili natjecanja, probnih igara, lutrija i drugih događanja koja potiču sudjelovanje u igrama na sreću, uključujući igre na sreću na daljinu, izvan lokacija namijenjenih igrama na sreću ili internetske stranice priređivača igara na sreću”.

Relevantne činjenice

8 Tijekom provjere žaliteljeve internetske stranice <https://uniclub.lt/> stručnjaci Inspeksijskog odjela Nadzornog tijela zabilježili su sljedeće informacije:

„*Spearhead Explosion*, 43 nove igre!”, „ELK-ovi automati. Dvadeset pet automata za igranje!”, „Najuzbudljivije igre”, „Turbo isplate. Isplata u sekundi!”, „Polozisplate 24/7. *Revolut* je stigao”, „Odaberite između više od 1000 casino igara”, „[omissis] odaberite ponudu *Bet Builder* i kombinirajte različite događaje u istim utakmicama! Uz nas, ovaj alat vrijedi za širok raspon sportova i kombinacija! [omissis]”, „Obogatite se!”, „Isplate prije završetka utakmice!“, „Naše iskustvo, pristupačnost, kvaliteta i inovativnost čine nas drukčijima”, „Naš portal za igre na sreću vrlo je pristupačan i jednostavan za korištenje. Sve je osmišljeno kako biste se mogli opustiti i izvrsno provesti”, „Casino igre najboljih programera”, „Brzi polozisplate” i tako dalje. Druga stranka u žalbenom postupku te je informacije smatrala povredom zabrane poticanja sudjelovanja u igrama na sreću (članak 10. stavak 19. Zakona o igrama na sreću).

- 9 Tijekom neplaniranog nadzora nad žaliteljem, obavljena na prijedlog ravnatelja Nadzornog tijela, otkrivene su nepravilnosti, nakon čega je doneseno Rješenje [omissis], kojim se: (1) utvrdilo da na dan donošenja Rješenja povreda koju je počinio žalitelj nije ispravljena jer žaliteljeva internetska stranica nastavlja s objavom informacija namijenjenih skretanju pozornosti na žaliteljevu ponudu i poticanju igara na sreću reklamnim izrazima ili riječima ili pak informacija namijenjenih skretanju pozornosti na žaliteljevu vjerodostojnost, ekskluzivnost žaliteljeve internetske stranice ili karakteristika žaliteljevih usluga, što predstavlja povredu zabrane poticanja sudjelovanja u igrama na sreću (članak 10. stavak 19. Zakona o igrama na sreću); (2) utvrdilo da se informacijama zabilježenim i objavljenim na žaliteljevoj internetskoj stranici između 13. listopada 2021. [omissis] i 3. veljače 2022. poticalo posjetitelje žaliteljeve internetske stranice na sudjelovanje u igrama na sreću na daljinu, protivno članku 10. stavku 19. Zakona o igrama na sreću; (3) potvrdio zaključak povjerenstva i žalitelju izrekla novčana kazna u iznosu od 12 662 eura za povredu koju je povjerenstvo utvrdilo; (4) žalitelja upozorilo na moguće oduzimanje dozvole za upravljanje automatima za igre na sreću kategorije B zbog utvrđene povrede; (5) od žalitelja zahtijevalo da ispravi povredu najkasnije do 20. lipnja 2022.; i (6) obavijestilo žalitelja da je dužan uplatiti u državni proračun novčanu kaznu koju je izrekla druga stranka u žalbenom postupku u roku od tri mjeseca od dana primitka Rješenja [omissis]. U slučaju žalbe protiv Rješenja [omissis] novčana kazna mora se platiti u roku od tri mjeseca od dana na koji postane pravomoćna sudska odluka kojom se odbija žalba.
- 10 [omissis][ponovljene informacije]
- 11 Prvostupanjski sud potvrdio je stajalište Nadzornog tijela i odbio žaliteljevu tužbu odlukom od 10. kolovoza 2022. Taj sud nije prihvatio žaliteljeve argumente prema kojima je došlo do povrede postupka donošenja članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću – prema mišljenju tog suda, zabrana poticanja igara na sreću nije novouvedena u Zakon o igrama na sreću, jer je u Zakon uvedena i bila je na snazi prije izmjene članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću, već se tekst zabrane odnosio na utvrđivanje posebnih vrsta i načina poticanja igara na sreću koji su zabranjeni. Sud je zaključio da Lietuvos standartizacijos

departamentas (Litavsko vijeće za norme) nije bilo dužno obavijestiti Europsku komisiju u skladu sa zahtjevima Direktive 2015/1535 prije nego što je zakonodavac donio izmjenu članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću te je stoga također kao neosnovane odbio argumente žalitelja prema kojima se članak 10. stavak 19. Zakona o igrama na sreću na njega nije mogao primijeniti.

- 12 Svojom žalbom žalitelj zahtijeva poništavanje presude prvostupanjskog suda i donošenje nove presude kojom se prihvaća žaliteljeva tužba i poništava Rješenje.
- 13 U svojem odgovoru na žaliteljevu žalbu, druga stranka u žalbenom postupku [omissis] zahtijeva da se žalba odbije i da presuda prvostupanjskog suda ostane nepromijenjena.

Prošireno vijeće

utvrđuje sljedeće:

II.

- 14 Uzimajući u obzir činjenicu da nakon izmjene Zakona o igrama na sreću Europska komisija nije bila obaviještena o novoj verziji članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću, kojim se zabranjuje poticanje sudjelovanja u igrama na sreću, u ovom se upravnom postupku javljaju pitanja tumačenja članka 1. stavka 1. točke (f) i članka 5. stavka 1. Direktive 2015/1535 u okolnostima ovog predmeta. [omissis] [obveza Vrhovnog upravnog suda Litve da podnese zahtjev na temelju članka 267. stavka 3. UFEU-a]

Kvalifikacija propisa utvrđenog člankom 10. stavkom 19. Zakona o igrama na sreću kao „tehničkog propisa” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) Direktive 2015/1535

- 15 U skladu s člankom 5. stavkom 1. prvim podstavkom Direktive 2015/1535, države članice Komisiji odmah dostavljaju sve nacрте svakog tehničkog propisa, osim u slučajevima navedenima u toj direktivi. Ta obveza prethodne dostave nacрта primjenjuje se samo ako je predmet razmatranog nacрта tehnički propis u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) navedene direktive (presuda Suda od 3. prosinca 2020., Star Taxi App SRL, C-62/19, EU:C:2020:980, t. 58.). Prema sudskoj praksi Suda, nepoštovanje obveze države članice da prethodno obavijesti o takvom nacrtu čini predmetni „tehnički propis” neprimjenjivim na pojedince, bilo u okviru kaznenog postupka (vidjeti presudu Suda od 4. veljače 2016., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, t. 84.) bilo u okviru spora između pojedinaca (vidjeti presudu Suda James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, t. 64. i navedenu sudsku praksu). S obzirom na navedeno, u ovom upravnom predmetu najprije valja utvrditi predstavlja li odredba poput one navedene u članku 10. stavku 19. Zakona o igrama na sreću (u verziji relevantnoj za ovaj predmet) „tehnički propis” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) Direktive 2015/1535.

- 16 U članku 1. stavku 1. točki (f) Direktive 2015/1535 navedene su četiri kategorije tehničkih propisa: (i) „tehnička specifikacija”, (ii) „ostali zahtjevi”, (iii) „propis[i] koji se odnose na usluge ” i (iv) „zakoni[ma] i drugi[m] propisi[ma] država članica, [omissis] koji zabranjuju proizvodnju, uvoz, marketing ili korištenje nekog proizvoda ili zabranjuju pružanje ili korištenje neke usluge ili poslovni nastan kao operatera usluga”. Ovo vijeće, u proširenom sastavu, ne sumnja u to da odredba članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću u svojoj relevantnoj verziji u ovom slučaju nije obuhvaćena kategorijama „tehničkih specifikacija” ili „ostalih zahtjeva” jer se u prvom slučaju nacionalna mjera mora odnositi na proizvod ili njegovo pakiranje, a u drugom se njome mora predvidjeti uvjet koji može znatno utjecati na sastav, prirodu ili prodaju proizvoda (vidjeti presudu Suda od 28. svibnja 2020., Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, C-727/17, EU:C:2021:492, t. 32., 36. i 40. i navedenu sudsku praksu). Budući da se pitanje koje se u ovom predmetu postavlja ne odnosi na proizvode, i dalje postoje dvojbe o tome može li se nacionalna odredba o kojoj je riječ u ovom upravnom predmetu kvalificirati kao „propis o uslugama” ili „zakon države članice koji zabranjuje pružanje ili korištenje neke usluge ili poslovni nastan kao operatera usluga”, s obzirom na to da se predmetne nacionalne odredbe u biti mogu odnositi na usluge priređivanja igara na sreću, koje podliježu zabrani poticanja sudjelovanja u takvim igrama, ili se mogu shvatiti kao zabrana samostalnog poticanja na igre na sreću, što predstavlja jednostranu djelatnost priređivača igara na sreću i što ne ispunjava uvjete za „uslugu” iz članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2015/1535, s obzirom na to da ne ispunjava kriterij postojanja „osobn[og] zahtjev[a] primatelja usluga”.
- 17 Budući da je Direktivom 2015/1535 stavljena izvan snage Direktiva 98/34/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. lipnja 1998. o utvrđivanju postupka osiguravanja informacija u području tehničkih normi i propisa i darelevantne odredbe Direktive 2015/1535 u biti imaju isto područje primjene kao i relevantne odredbe Direktive 98/34/EZ, sudska praksa Suda koja se odnosi na tu direktivu u načelu je primjenjiva i na Direktivu 2015/1535 (vidjeti po analogiji presudu Suda od 17. lipnja 2021., Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, C-597/19, EU:C:2021:492, EU:C:107:393, t. 107. i navedenu sudsku praksu). Sud je u svojoj procjeni pravila primjenjivih na igre na sreću u Njemačkoj već pojasnio da se određene odredbe Ugovora o igrama na sreću mogu kvalificirati kao „propisi koji se odnose na usluge”, s obzirom na to da se odnose na „uslugu informacijskog društva“ u smislu članka 1. točke 2. Direktive 98/34. Te odredbe sadržavaju zabranu nuđenja igara na sreću putem interneta, propisanu člankom 4. stavkom 4. Ugovora o igrama na sreću, izuzeća od te zabrane nabrojena u članku 25. stavku 6. tog ugovora, ograničenja koja se odnose na mogućnost nuđenja sportskog klađenja putem telekomunikacijske opreme na temelju članka 21. stavka 2. navedenog ugovora kao i zabranu emitiranja oglašavanja igara na sreću na internetu ili putem telekomunikacijskih sredstava na temelju članka 5. stavka 3. istog ugovora (vidjeti presudu Suda od 4. veljače 2016., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, t. 75.). Ovo vijeće, u proširenom sastavu, napominje da u Republici Litvi nije zabranjeno nuditi (priređivati) internetske igre na sreću, ali da nije dopušteno širenje informacija ili uvjeravanje

radi poticanja sudjelovanja u takvim igrama u bilo kojem obliku i bilo kojim sredstvima. U tom pogledu, nacionalnim se odredbama preciziraju uvjeti pružanja usluga igara na sreću i zabranjuje promicanje usluga igara na sreću.

- 18 S obzirom na okolnosti ovog predmeta, pitanje koje se postavlja vijeću, u proširenom sastavu, jest može li se propis predviđen člankom 10. stavkom 19. Zakona o igrama na sreću, u mjeri u kojoj se odnosi na informacije objavljene na internetskoj stranici priređivača igara na sreću, kvalificirati kao „tehnički propis” zbog toga što ulazi u kategoriju „propisa o uslugama” u smislu članka 1. stavka 1. točke (e) Direktive 2015/1535. Točno je da pojam „tehnički propis” obuhvaća samo propise o uslugama informacijskog društva, odnosno o svim uslugama koje se obavljaju elektroničkim sredstvima na daljinu i na osobni zahtjev primatelja usluga (vidjeti presudu Suda od 20. prosinca 2017., Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, t. 27.). Međutim, u okolnostima ovog predmeta ostaje dvojba o tome ispunjava li propis predviđen člankom 10. stavkom 19. Zakona o igrama na sreću, u mjeri u kojoj se odnosi na informacije koje priređivač igara na sreću objavljuje na vlastitoj internetskoj stranici, zapravo sve uvjete za „uslugu” u smislu članka 1. stavka 1. točke (b) Direktive 2015/1535. Uzimajući u obzir činjenicu da priređivač igara na sreću posjetitelju pruža usluge igara na sreću na svojoj internetskoj stranici, logično je da ta stranica pruža relevantne informacije o igrama na sreću, uključujući informacije kojima se posjetitelja potiče da iskoristi uslugu igara na sreću. U tim okolnostima ovo vijeće, u proširenom sastavu, dvoji u pogledu toga podrazumijeva li činjenica da osoba pristupa internetskoj stranici priređivača igara na sreću, koja sadržava određene informacije o igrama na sreću, kako bi joj se pružila predmetna usluga igara na sreću, to da se ta usluga pruža prijenosom podataka na zahtjev dotične osobe, odnosno „na osobni zahtjev primatelja usluga”.
- 19 Ovo vijeće, u proširenom sastavu, stoga smatra da je potrebno obratiti se Sudu kako bi pojasnio je li nacionalna odredba poput one iz članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću „tehnički propis” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) Direktive 2015/1535, u mjeri u kojoj se odnosi na informacije o igrama na sreću objavljene na internetskoj stranici priređivača igara na sreću.

Nacionalna zakonodavna praksa, kada Europska komisija nije obaviještena o izmjeni propisa

- 20 Ako odgovor na prvo pitanje potvrđuje da članak 10. stavak 19. Zakona o igrama na sreću zapravo predstavlja „tehnički propis”, u ovom je predmetu također relevantno pitanje je li njega trebao dostaviti u skladu s člankom 5. stavkom 1. Direktive 2015/1535. U sudskoj je praksi Suda pojašnjeno da, kako bi se nova nacionalna odredba smatrala tehničkim propisom koji podliježe obvezi obavješćivanja na temelju Direktive 98/34, ta se nova odredba ne smije ograničiti na ponavljanje ili zamjenu postojećih tehničkih propisa o kojima je Komisija uredno obaviještena, pri čemu im se ne dodaju tehničke specifikacije ili drugi novi ili dodatni zahtjevi (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 20. prosinca 2017., Bent Falbert, C-255/16, EU:C:2017:983, t. 23. i navedenu sudsku praksu). Važno je da

gospodarski subjekti jedne države članice trebaju biti obaviješteni o nacrtima tehničkih propisa koje donosi druga država članica kao i o njihovu vremenskom i teritorijalnom području primjene, kako bi mogli doznati opseg obveza koje bi im mogle biti propisane te predvidjeti usvajanje tih dokumenata prilagođavajući, ako je potrebno, pravodobno svoje proizvode ili usluge (vidjeti presudu Suda od 4. veljače 2016., Sebat Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, t. 83.). Ovo vijeće, u proširenom sastavu, ističe da je zabrana sadržana u tekstu članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću, koja je bila na snazi do 1. srpnja 2021., imala ograničeno područje primjene koje je, iako se nije teritorijalno ili vremenski promijenilo, bitno izmijenjeno naknadnim izmjenama. U verziju zakona koja je bila na snazi do 1. srpnja 2021. *expressis verbis* bila je uključena zabrana priređivanja igara ili natjecanja, probnih igara, lutrija i drugih događanja kojima se potiče sudjelovanje u igrama na sreću, uključujući igre na sreću na daljinu, izvan mjesta namijenjenih igrama na sreću ili na internetskoj stranici priređivača igara na sreću. Međutim, tako formulirana zabrana nije obuhvaćala samo objavljivanje informacija o igrama na sreću na internetskoj stranici priređivača igara na sreću, što znači da je novim tekstom članka 10. stavka 19. Zakona o igrama na sreću ograničeno korištenje prodajnih mjera koje se temelje na sudjelovanju kupaca i tako prošireno područje primjene prethodno primjenjivane zabrane poticanja igara na sreću.

- 21 Stoga ovo vijeće, u proširenom sastavu, dvoji u pogledu zaključaka koje nacionalna upravna i pravosudna tijela trebaju izvesti iz utvrđenja da je tijekom zakonodavnog postupka zanemarena obveza obavješćavanja o tehničkom propisu predviđena pravom Unije, kao u ovom predmetu, pri čemu izmjene tog zakona predstavljaju „tehnički propis” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) Direktive 2015/1535 [omissis]. Ovo vijeće, u proširenom sastavu, postavlja pitanje treba li Direktivu 2015/1535 tumačiti na način da odredba nacionalnog zakonodavstva poput Zakona o igrama na sreću, o čijim odredbama treba obavijestiti na temelju članka 5. stavka 1. Direktive 2015/1535 kada se smatraju „tehničkim propisima” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) te direktive, nije primjenjiva u odnosu na gospodarske subjekte u okviru postupka za utvrđivanje odgovornosti za upravne prekršaje ako nije dana obavijest o izmjenama odredbe, koja se smatra tehničkim propisom, ali je dana obavijest o tekstu prethodno donesenog zakona.
- 22 U tim okolnostima, kako bi se otklonile dvojbe koje su se pojavile u pogledu tumačenja i primjene odredbi prava Unije relevantnih za pravne odnose o kojima je riječ u ovom predmetu, od Suda valja zatražiti tumačenje predmetnih odredaba prava Unije. Odgovor na pitanja navedena u izreci ovog rješenja u ovom je predmetu odlučujuć jer bi omogućio, među ostalim, utvrđivanje stvarnog sadržaja odredaba Unije i osiguravanje nadređenosti prava Unije.

S obzirom na prethodna razmatranja [omissis], [omissis] [upućivanje na odredbe postupovnog prava], ovo vijeće donosi sljedeće rješenje:

[omissis][standardna postupovna formulacija]

Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

(1) Predstavlja li nacionalna odredba utvrđena člankom 10. stavkom 19. Lietuvos Respublikos azartinių lošimų įstatymas (Zakon Republike Litve o igrama na sreću) „tehnički propis” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) Direktive (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva ako se odnosi na informacije o igrama na sreću objavljene na internetskoj stranici priređivača igara na sreću?

(2) Treba li Direktivu 2015/1535 tumačiti na način da odredbu nacionalnog zakonodavstva, poput Zakona Republike Litve o igrama na sreću, o čijim se odredbama treba obavijestiti na temelju članka 5. stavka 1. Direktive 2015/1535 kada se smatraju „tehničkim propisima” u smislu članka 1. stavka 1. točke (f) te direktive, čini neprimjenjivom u odnosu na gospodarske subjekte u okviru postupka utvrđivanja odgovornosti za upravne prekršaje ako se o izmjenama te odredbe, koja se smatra tehničkim propisom, nije obavijestilo, već se obavijestilo o tekstu prethodno donesenog zakona?

[omissis]

[omissis]

[uobičajeni postupovni navodi i sastav suda]